

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΘΗΝΑΤΑ
Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ

Μία ψυχρή ημέρα, περί τα τέλη του φθινοπώρου του 1871 — διηγείται ένας Ρώσος αξιωματικός, — ήνω ο 'Αλέξιος Πλετινέφ, υπολοχαγός του τάγματός των έφιππων φρουρών της Αυτοκρατορίας, παρευρισμένος εις τας χείρας γυναικός κούρειας της Πετρούπολεως, του Δελερή, τον οποίον διέταξε να μου αφαιρέσει τον μύστακα, τον προσφιλή και χαϊδεύμενον μου μύστακα... Πλήν άλλοιμονον! Δεν υπήρχε πλέον έλπις σωτηρίας. Η κακή μου τύχη ήθέλησε να στοιχηματίσω με την ώρα και τον πόνον της εξορίας μου Βέραν Ο', να χάσω το στοιχημα και να της υποσχεθώ εν αντίτυπο της φωτογραφίας μου με γυναικείαν ένδυμασίαν...

Εντός δύο λεπτών της ώρας ο μύσταξ, ο μετά τόσους κόπους και φροντίδας αύξηθεις, εξηφανίσθη και τα μαλλιά μου έδιορθώθησαν επιδειξίως υπό του Δελερή ο οποίος κατόπιν μου έφάρσαε ένα τεράστιον καπέλλο στολισμένο μ' ένα πουλί με το ράμφος δαλάνοικτον. Με το φόρεμά μου από μαύρο μεταξωτό ύφασμα και το δελουδινο έπανωφόρι, ή μ' έπερνούσαν βεβήως ως κυρία νέαν και εύμορφη. Έτσι ντυμένος, ο Δελερή και ο ύπηρέτης μου μ' έδοθήθησαν να κατεβώ και ν' ανέβω εις την άμαξάν μου διά της όποιας έπληγη γρήγορα εις τήν φωτογραφίαν του Λεβίτσκι κρυπτόμενος καθ' όδον όσον ήμπαρνούσα εις το βάθος της άμείξης διά να μη αναγνωρισθώ.

Άρχισα ν' ανεβαίνω άργά τη σκάλα του φωτογραφείου, το όποιον εύρίσκειτο εις τον δεύτερον όροφο του σπιτιού. Αίφνης, ενώ μέλις τήν τέταρτον του δρόμου μου είχα κάμει, ήκουσα μιά πόρτα του πρώτου πατώματος ν' ανοίγει. Έστρεψα, και άνεγνώρισα με φρίκη τήν Τάρα ο όποιος κατέβαινε κοιμηδώνοντας εις τη στολή του τον μακρόν του στρατιωτικό μανδύκα.

Ήμην δεκαεξεί ενών και έκαμα β, τι θα έκαμνον δέβαια και πολλοί μεγαλήτεροι μου, αν εύρίσκοντο εις την θέσιν μου: δηλαδή τή έχασα. Και αντί να μείνω άπάλως εκεί που εύρισκόμην και να υποκλιθώ όταν ή περνούσε ο Αυτοκράτωρ, εστάθηκα ως εν παρατάξει, με το έρι χέρι εις το καπέλο. Ο Αυτοκράτωρ έμπλαγείς ζωηρώς όπό το θέαμα του στρατιωτικού χειρισμού εκ μέρους μιάς κυρίας νέας και καλοντυμένης, κατέβη της σκάλες και σταματώντας άπέναντί μου με παρητήρησεν από κεφαλής μέγρι: πού δαν έπι ήμουν λεπτόν της ώρας. «Τι πρόπος είναι αυτός;» μ' έρώτησεν έπι τέλους. «Πούς είσαι;»

—'Αλέξιος Πλετινέφ, υπολοχαγός των έφιππων φρουρών της Αυτοκρατορίας, Μεγαλειότατε! έπιθύρησα έγώ εν φόβω και τρόμω.

—Και τί σημαίνει ο μεταμφιεσμός αυτός; έρώτησε πάλιν με αυστηρότητα.

—'Ας εορραστήθω ή Μεγαλειότης σας να με άκούσει. Έχασα ένα στοιχημα που είχα βάλει με την εξαδέλφην μου Βέραν Ο' διά του όποιου υποχρεούμαι να φωτογραφηθώ ντυμένος γυναικεία φορέματα.

Πριν τελειώσω την όμιλίαν μου, το συνωφρνωμα εις το πρόσωπο του Τάρα διεδέχθη το γλυκύ έκείνο μειδίαμα, το όποιον όποις το είδον δεν ήμπορούν ποτέ να το λησμονήσουν.

—Καλά, πήγαινε να φωτογραφηθής σύμφωνα με την υπόσχεσί σου και κατόπιν να πς εις τον διοικητήν του τάγματός σου ντυμένος καθώς είσαι: και να του είπης ότι έγώ σε διέταξα ν' αναπερθής σύ ο ίδιος πρός αυτόν.

Τετέλειωσα! Το στρατιωτικό μου στάδιο κατεστράφη διά παντός. 'Α, πόσον ακριβά μου εστοίχισεν ή φωτογραφίσις μου έκείνη, ή όποιαν έν τούτοις, κατά το λέγειν του Λεβίτσκι, έπέτυχε πληρέστατα. Μία ώρα κατόπιν έκρουα τον κώδωνα της θύρας του στρατηγού βαρώνου Χιζόφς. Ο ύπηρέτης, ο όποιος άνοιξε τη θύρα, με ήρώτησε μετά σεβασμού.

—Τι όνομα ν' αναγγείλω δεσποινίς;

—Βρε βλάκα, δεν με γνωρίζεις; 'Ανάγγειλε τον υπολοχαγόν 'Αλέξιον Πλετινέφ.

Ο άνθρωπος με παρητήρησε λίγο μ' έκπληξι και κατόπιν, σκεπάζας με το μανδύλι του το άσχημον στόμα του, διά να προλάβη την έκρηξι του γέλιου του, εισήλθε εις την βιβλιοθήκην του στρατηγού και με άνήγγειλε.

Ηκούσα την άπάντησιν του στρατηγού: «Πες εις τον κ. Πλετινέφ να εισέλθη.» Εισήλθε, ο δε στρατηγός, χωρίς να σηκώση τα μάτια του άπ' έπάνω μου, με παρεκάλεσε να καθίσω έως ότου θα έτελείωνε την επιστολήν την όποιαν έγραφε. Έκάθησα πραγματικώς και περίμενα. Τέλος ο στρατηγός άφηκε την πένα και σήκωσε πρός έμέ τα μάτια του.

—Ω σάς ζητώ μυριάκις συγγνώμην Κυρία, έφώναξεν έγερθείς διότι σάς έκαμα να περιμένετε. 'Αλλά μου έφάνη ότι ο ύπηρέτης μου είπεν πως κάποιος από τους άξιωματικούς μου ζητεί να με ίδη.

Σηκώθηκα, έλαβα πάλιν τη στάσι: δεν ήμπορούσα να κάμω άλλοιως—την όποιαν πρδ μίας ώρας είχα λάβει εις τη σκάλα του φωτογραφείου, έφερα το χέρι μου μέχρι του καπέλλου με το πτηνό, και έχαιρέτησα στρατιωτικώς.

—Έξοχώτατε, είμαι άξιωματικός του συντάγματός σας. Έξ αίτίας ένός στοιχημού μου έπρεπε να ύπαγοι φωτογραφηθώ με τέτοια ένδυμασία και εις τον δρόμο μου

συνήντησα την Α. Π. τον Αυτοκράτορα, ο όποιος με διέταξε να έλλω και ν' αναπερθώ πρός 'Υμās, χωρίς ν' αλλάξω φορέματα.

—'Α, ώ! άνέκραξεν ο στρατηγός, ο όποιος είχε τέσσερα προσόντα πολύ λίγο ένθαρρυντικά διά την περίστασι. Πρώτον ήτο γέρων, δεύτερον ήτο ευαίσθητος, τρίτον είχε προσβλήθη άλλοτε από άποπληξίαν, και τέταρτον ήτο πολύ εύσαρκος. Τι είπες; Τι; Ο Αυτοκράτωρ σε είλε; ο Αυτοκράτωρ; 'Ω, πάει το παιδί, κατεστράφη!...

Και σχεδόν μισοπνιγμένος, άνετράπη εις την έξρα του ψυθιρίζον «Νερό... νερό...»

Εγώ φοβηθείς έτρεξα πρός βοήθειαν του γέροντος. Έφώναξα έκτόπησα το κουδούν: τόσον δυνατά ώστε το σηνόλ έμεινε εις τή χέργαν μου, συγχρόνως δε προσεπάθησα να λύσω το λαμποδαήτη του. Από τους πρώτους που έτρεξαν εις της φωνές μου ήτο ή σύζυγος του στρατηγού ή όποιαν βλέπουντα τον προσφιλή της άνδρα σχεδόν άναίσθητον εις την άγκαλιά μιάς γυναικός άγνώστου, κατελήφθη από παράφορη ζήλοτυπία. Έβαλε τή χέργαν της πάνω μου μ' έλάχιστον άβρό τρόπο, και όβρίζοντάς με ως να ήμουν ή περδ πρόστυχη γυναικά με αίσχρά έπιθέτα, προσπαθούσε να με όγάλη από την αίθουσα.

—'Αλλά σταθήτε, βάρωνε. Μήν παρεφέρεσθε τόσον, είμαι άνδρας.

Εις τού λόγους αυτούς ή βαρώνη έστήλωσε έπάνω μου το βλέμμα της όλίγες στιγμές και με άνεγνώρισε. Τότε, με όλη τη σοφρότητα της περιστάσεως την έπαισαν γέλοιον παρταταμένα και άσυγκράτητα. Σέ λίγο ο στρατηγός έπανήλθεν εις τας αίσθήσεις του και με διέταξε να μείνω υπό κράτησιν εις το έστιατόριό του μέχρι της έπιστροφής του κατόπιν δε εδέχθη το ξιφός του και έπήγε εις τή χεμερινά 'Ανάκτορα.

Τό πάθημά μου διεδόθη εις τους στρατώνας και μετά έν τέταρτον της ώρας όλοι μου οι συνάδελφοι έπαρουσιάσθησαν εις το έστιατόριον γελώντες και εύρονευόμενοι.

Εγώ όμως λίγο έλάμβανα μέρος εις την εύθυμίαν των καθώς ήμουν άπληπισμένος περί του μέλλοντός μου. 'Ω, την στιγμήν εκείνην δεν εύρισκα και πολύ άστείο το πράγμα... Τέλος πάντων έπειτα από δύο ώρες κατ' την διαρκείαν των όποιων υποχρεώθηκα να χορέψω με όλους τους άξιωματικούς: κατ' σειράν ως ντάμα, επέστρεψεν ο στρατηγός και μās έπληροφόρησε με τον συνθή άγχαό του τρόπου, ότι ο Αυτοκράτωρ είχε πάρει το πράγμα υπό καλήν έποψιν. Η Α. Μ. διέταξε να μείνω υπό κράτησιν μόνον δύο ημέρες και όταν ή φωτογραφία μου θα ήτο έτοιμη, να μεταβώ ο ίδιος εις τή 'Ανάκτορα και να παρουσιάσω έν αντίτυπον εις τον Αυτοκράτορα.

Πράγματι έπειτ' από λίγες ημέρες έπαρουσιάσθηκα. Με το αγαθότερο τρόπο ο Αυτοκράτωρ μου έξέφρασε το θαυμασμό του διά την τελείαν μου μεταμύρεσιν και εύρησεσθή ή μου έκφράστη την όψηλήν του εύαρέσκεια διά την είκόνα μου, το αντίτυπον της όποιας, έλεγε, θα φυλάξη εις άνάμνησιν.

Η ΒΙΒΛΙΟΔΕΞΙΑ

Έγινετο λόγος κάποιου γράφει γαλλική εις έφημερίδι των τεχνών, περί μελετημένης ενός έκδόσεως σπανίων βιβλίων και βιβλιοδεσίων καλαισθητών και νεωτέρων. Άγνοώμεν οποιαν τέχνην έλαβε το μελετωμενον τούτο έργον το βιβλίον όμως είναι ότι μία έκδοσις θα ήτο καλή εύκαιρία όπως κρίνουν εις και περί της τέχνης ταύτης της τόσον άρμασίας κατό την ΙΣ' και ΙΗ' εκατονταετηρίδα.

Και αν και οι βιβλιοδέται των ήμετέρων χρόνων έζονται να έπιδείξουν ως πρds την διακήν έξεργασίαν τέλει έργα, ύπεροδοσιν όμως πολύ καθ' ήμās, υπό την έποψιν της τέχνης, των κατ' τους χρόνους της Παλαγγείας των γραμμάτων γεγονότων δυοτέχνητων. Τούτο δε δυσαχώς παρατηρείται δι' τον εις πάντας της τέχνης τούτης κλάδους, ένθα ή μηχανή άδυνατεί να άνταναστήσχη έπαρκώς την άνθρώπινην χείρα.

Οόδωτε έφ' όλην ιστορία της βιβλιοδεσίας, διότι δεν δύναται τις να άνομήσχη ιστορίαν όλίγα τινά και άπομονωμένα άθρα γραφέντα κατ' καιρούς υπ' άνδρs άλλος διασπινέν εν έφημερίδι και περιοδικήσ φύλλοις, ούτε τās όλως τεχνικάς πραγματείας άλλων ειδικοτήτων. Και όμως οόδεξ δύναται ν' άρνηθη ότι εινε και ή βιβλιοδεσία κλάδος της καθόλου καλλιτεχνίας, στενός μάλιστα συνδεόμενος με την βιβλιολογίαν. Έινε μί μόν άπαιτον, άνεφερόμεν από πολλούς ο Κ. Φαίδας, λόγον ποιούμενος περί των έξαισίων χρυσόσων της Περί φωνηγογυμνάσις πραγματείας του 'Αθανασίου, ήν κατ' την ΙΗ' εκατονταετηρίδα έδωκεν ο Λυκαπώνιος.

Παρά τας άρχαίους διά την φώνησιν αυτήν των τότε βιβλίων ήτο άνοήτως ή βιβλιοδεσία. Οι άρχαίοι έγραμον επί μακρόν τεμαχίον διατεθειών, βαρυστόν, φιλόν, φιλόν ή περιγραφόν, άνω περιετίλισσον περί ξύλινον κύλινδρον και ένέκλειον εις αίθριον. 'Ο όθεν και το όνομα βολυμάν, ο έστι τέλειμα.

Ότι δε όλως άδύνατος ήτο ή βιβλιοδεσία παρά τας άρχαίους άποδεικνύει πάλιν άλλων και το έξης άνέκδοτον. Ο Πετρούχης ήτο πάντοτε ένδοξήμενος δεσφάνιον ήμs, έφ' ή έκτασιν τας ίδεας του, εύδης ως αβαι τή έκτασιν, και τα ποιήματα του. Το κατεγγραμμένον δε έκείνο ήμs έντετατό ως πολεμικον μνημειον μέχρι του 1527.

Η βιβλιοδεσία ως τέχνη άνεφερί και αυτή το πρώτον κατ' τους μέσους αιώνας εν τοις μοναστηρίοις. Έκαστον μοναστήριον έ'χεν ιδιόωτερον αίδουσαν καλονυμένην γραφείον σκαπτόριον, ένθα ειργάζοντο οι τε άντιγραφείς και οι βιβλιοδέται, ότινες ήσαν άλτρηές τεχνίται: όπερ ήθελε δέ την τέχνην του ή τέχνη των περριπιδίων και των χρυσωγών.

Εις έν των βιβλιοδετών τούτων τούναμα 'Ερμαννός παρηκολούθησεν εις 'Αγγλίαν τους Νορμανδούς κατακτητάς και έγένετο έπειτα Σαρμανδός έπiόκοπος.

Μεταξύ των άριστοτεχνιόντων της βιβλιοδεσίας των χρόνων τούτων μνημονεύεται έλ- ληνικός Εδωγγέλιον διαρθέν εις την μητρόπολιν της Μόνρας υπό Θεοδωλίδης βασιλέως της των Αρμενιδών. Τα δύο καλύμματα του Εδωγγελίου τούτου ήσαν χρυσά πλάκες χρυσωμένα υπό ποικιλοχρόν λίθων και άργαίων καμμένων. Φημιέται έπειτα το έκκλησιαστικόν 'Ιερολόγιον το χρυσόν γραμμάσι γεγραμμένον επί ποικίλης περιγραφής και διά κοκκίνου βελούδου περικαλυμμένον, όπερ προσηγγεζε ή πόλις Θόλωση Καρόλη τή μεγάλη. Το πολύτιμον τούτο 'Ιερολόγιον άνεκείτο εν τη του Λούβρου βιβλιοθήκην και έγένετο μετά τούστων άλλων καμνίων παρανάμια του πυρός κατ' την έσχάτος δεσποχής έπισυμβάσαν πυρπόλησιν του Λούβρου.

Κατ' την ΙΑ' και ΙΒ' εκατονταετηρίδα έτεργούνησαν οι βιβλιοδέται περικαλύμματα έκ σμαλτωμένου χαλκού, κατ' τον τρόπον των Λιμουζιόνων, δύο δε όδοι λαμπρός δεσμενά βιβλία άνάκεινται εις το έν Κλινν μυσείον.

Οι 'Αρσέν έπειτα κατ' τους χρόνους των σαυροφάνων έδιδέσαν τους Εύρωπαιούς την τέχνην του να δένονται μετά χρυσωμένων ή άγυρομένων δεσμάτων, όστις τρόπος έγένετο ή άρχή της καθ' ήμās βιβλιοδεσίας. Αι καλλιτεχνίαι βιβλιοδεσίας του τρόπου τούτου εινε αι γενομένης κατ' την ΙΕ' εκατονταετηρίδα διά την περιφάνην βιβλιοθήκην, ήν συνεκρότησεν

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η 'Αγγλίς κυρία Γόρδον, δέσποινα έπι των τιμών της βασιλείας της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ, ήτο μία περίεργη γυναίκα, που ή άρηρημάδες της έμειναν ιστορικά. Μία φορη, στο χρεββάτι, θέλουσα να σηραγίση ένα γαμμάμα έβαλε το βουλοκρέι στο μερί της και έκαμνε ένα τρομερόν έγκλημα. Άλλοτε, παίζουσα πάλι τους κύβους στο χρεββάτι, έφριπτε τους κύβους στο πάτωμα κι' έφτυσε στο στόμα μιας καμυρίδας, που έτυχε να χωμαται κατ' εκείνην την στιγμήν.

—Νομίζω, έλεγε μία φίλη της, πως αν δεν ήμουν μπροστά, ή καμυρίδα θα την έσπαζε στο έξω, τόσο που είχε θυμώσει. Ένα βράδυ, που ντυνόμασε μαζί, γιά να πάμε σε μιά δεξίωση της αβλής, τας είπα να μου δώση το καπέλλο μου. Μου πέταξε τα γάντια της στα μουστάκι μ' έφόρεσε αυτή το καπέλλο μου. Όταν μιλούσε μ' ένα άνδρα έσυνήθισε να παύη με το κομμάτι του σακκακιού του. Μιά μέρα, ένθ συνομιλούσε μ' ένα λοχαγό των βασιλικών φρουρών, άρχισε να του έρεκαυμηνιά τινά-τινά το άμπερόν του.

Ο λοχαγός, κατάληκτος και άγνώων την άρηρημάδα της, της είπε:

—Εδώ... κυρία μου... μπροστά σε τόσον κόσμο...

Όλη ή αβλή έγέλασε γιά το έπιστόδιον έκείνου.

Ο Διήμσχος μικρός κομπολόγιος προσεφώνει κάποτε τον Βασιλέα της Γαλλίας 'Ερρίκον Δ', αλλά κατ' την διαρκείαν του λόγου έξεργεν από τον άτυχ ήτορα ένας έλαφρός όόσμος, τον όποιον δεν ήμπορεσε να συγκρατήσχη. Ο Βασιλεύς και οι αβλικόι του ήσαν να γελάδν, αλλά ο διήμσχος χωρίς να χάση την ψυχραιμίαν του έστράφη και άπευδυνόμενος εις το άπείθιν μέρος του σώματός του, έφώνησεν με προσποιητόν θυμόν.

—Αν θέλεις να όμυλίσης έπί, κύριε, τότε να τώσω έγώ!

Εν Βούδη ο βασιλεύς της Ογγαρίας Μαρία ή Κορβίνος, όστις πρώτος, φαίνεται συνέλαβε την ιδέα να μεταχειρισθί τον μαρκονίκον διά δόξμον βιβλίων και χειρογράφων.

Η Ε' εκατονταετηρίδα εινε άναντιρρόη της σοφής της άρχής της έν Εύρώπην και μάλιστα έν Γαλλία βιβλιοδεσίας, πολλά δε τεχνουργήματα των χρόνων εκείνων δεσφώθησαν. Μνείας άξια εινε το 'Ιερολόγιον Μαργαρίτας της εκ Σαρβοίας, τα βιβλία Φραγκισκόν του Α', 'Ερρίκον του Β', της 'Αρετίμδος του Ποατιέ κλ. μετά πολλών και διαφόρων έμβληματων και έπιγραφών. Τινά 'κ των βιβλίων τούτων αναφαινοται έκάστοτε εις τας έν Παρισίους γίνόμενες πωλήσεις έκ βιβλιοθήκων διαφόρων γινόμενων προεχόντων.

Κατ' την ΙΖ' εκατονταετηρίδα ή βιβλιοδεσία εύρίσκειται εις παρακμήν, άμείζει δε πάλιν κατ' την ΙΗ'. Κατ' τους χρόνους του Ναπολέοντος του Α' και της Παλινορθώσεως, έχομεν νέαν και μεγάλην πάλιν παρακμήν, όσος όδ έν τοις καθ' ήμās χρόνους άνέλαμψε πάλιν ή τέχνη αυτή, χάρις εις τους διαφόρους τεχνίτας: Θουβενί, Σιμεί κλ. Ο Θουβενί ήτο βιβλιοδότης του βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, τα δε έργα αυτού κομμήσι τα νόν την βιβλιοθήκην του δυνάεης 'Υμs.

Πλήν τον έξ έπαγγέλματος βιβλιοδετήν άνεφερίσαν κατ' καιρούς και πολλοί μετεχόντες το έργον τούτο έξ άγάπης πρds αυτό και πρds ίδιαν τέχνην. Μνημονεύαται έκ τούτων ο δούξ του Κορνόν, όστις ψυχόν εις 'Αγγλίαν κατ' την γαλλικήν 'Επανάστασιν μετήχθετο εκεί τον βιβλιοδετήν, και ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΗ'.

Τα θέματα συνήθως χρησιμοποιεία εις την διβλιοδεσίαν εινε το καλούμενον **σαγτίαν**, το μαρκονίκον και το δόγμα του μόσχου. Οι φιλόβιβλοι όμως μεταχειρίζονται και άλλα θέματα: όποιό λχ. λέγεται ότι ο 'Αγγίλος Διόβιν έθεσε με δόγμα έκτατον Προγραμματίαν τινά περί θήρας, άλλος της έδσε με δόγμα αλώπεκος (ήτις καλείται άγγλίστι φός) την υπό του Φός συγγραμείαν 'Ιστορίαν 'Ιακώβου του Β', ο δε λατρός Χούντερ ύπερακοντίσας τους άλλους έδσε με άνδρώπιον δόγμα το Περί δεσφωμικών νοσημάτων πόνημα του. Έγνώσθη δε ή πράξις αυτή του παραζένου λατρός έκ τινος δίαιτης, έπισυμβάσης μεταξύ αυτού και του βιβλιοδέτου του.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Οι φιλελεύθεροι Ποταμοί άπέστειλαν εις τον κ. Βενιζέλον θεομύατον τηλεγράμματα εις ή αναλήψεις της άρχηγίας του κόμματος των φιλελευθέρων.

—Έξ αίτίας της τελευταίας πολιτικής κρίσεως ήγέρθη συστήτης και περί του πολιτεύματος της 'Ελλάδας.

—Οι δημοκρατικοί ύπεστήριξαν ζωηρώς την δημοκρατίαν οι δε βασιλόφρονες την μοναρχίαν.

—Και εις τας άρχαίς 'Αθήνας ήγέρθη κατόπιν το ζήτημα μεταξύ των επτά σοφών, πού ήτο το καλύτερον πολιτεύμα.

—Και ο Βίας είπεν, ότι το καλύτερον πολιτεύμα εινε έκείνο όπου ο νόμος δεν ήτο άνόητος.

—Ο Θάλης όπου οι πολίται δεν εινε όποι πλάσιον ούτε ποιοί.

—Ο 'Ανακράσις όπου ή άρετή τίμηται και το έλάττωμα ίσοιται.

—Ο Κλεόβουλος όπου οι πολίται φοβόσνται την κατάρκισιν περισσώτερον παρά την τιμωρίαν.

—Ο Ζήνων όπου δίδεται περισσότερα προσοχή εις τους νόμους παρά εις τους έφ' όρους.

—Την μεγαλειότητα όμως βαρύνεται ήτις ή γνώμη του Σόλωνος ο όποιος είπεν όσον ή ζημία ένός μόνου ατόμιου εινε ζημία όλως της κοινότητος.

—Κατ' την γνώμη μας όλα τα πολιτεύματα εις την 'Ελλάδα εινε καλά άρκεί να νικήσχη ένας Βενιζέλος.

—Εις τή Κώθηρα έφημερίοσθη διατίμησις έν τόν εισιτηρίον των ατόκων ήτοι.

—Το πρώην δυσηρέστης κάπως τούς ατόκων ήτοι άλλ' ήναράσθησε το λαό.

—Διά τους σεσημασμένους της Κορίνθου έν αντίπαρόσπον του νομού μας κ. Σ. Στάς έδωκε 5.000 δραχμάς.

—Κατ' την άποψη της 15-16 Μαΐου π. π' άποτέλεσματα είδικώς της κοινότητος Πόλες μόν άβέρβαν ως έξης:

—Ποταμός κ' τοιούτος 831. Ζαγλανβάνια 49. 'Αγία 'Αναστασία 77. 'Αγία Πελαγία 111. Μελιτάνια 18. Τριφυλιάνα 58. 'Ητοι έν όλω κάτοικον 1142.

—Τ' άποτέλεσματα θα ήσαν διαφορετικά άν ήν ή κοινότης δεν έμαστίζετο από την μετανάστευσιν.

—Η έκδομή του Κιθηραϊκού Συνέδρου 'Αθηνών εις Χαλάνδριον ήτο άρεσκή έπιτοχής.

—Περί τους έξίστατον συμπολίτας έμμελόν ησαν το όροσσο προσέσπον των 'Αθηνών όστις έθεσάδσαν καθ' όλην την ήμεραν με άρετό κέφι.

—Σε μιά γονιά της πλατείας των 'Αθηνών 'Ομόνοια' έχει στήσις τα σύνορά του ένς λοδογός μερακλής και με μουστάδες άρημάνες.

—Εις τον τόχον έχει κρεμάσει μιά ντυπέτα με τ' όνομα του μαγαζιού του και με στήσις πρds τους πελάτας του ως έξης!

—Στιβήλιον ο 'Μερακλής'. Κύριοι πλάται. Λόγη των ύπερβολικών τιμών και των άγίστων βερνίκων, παρακαλείσθε όπως δίδετε το πουργαμάρο άπέναντι της έκαυμένης περιποιήσεως μου. Μετ'έκτιμής μου. Ι. Παταγίνης.

—Υστερόγραφον: 'Οποιος δεν ειναι μερακλής να πελάη!

—Οι πελάται του μερακλή γελοδν γυαλίζοντες τα παπούτσια των και δίνον και το πουργαμάρο.

—Τι είδους όμως βερνίκι μεταχειρίζεται ο μερακλής του τούς πελάτας του ο Θεός κ' ή ψυχή του.

—Το αερολύμαν μας 'Ελλάς' με τούς άεροφόρους κ.κ. 'Αδαμίδην και Παπαδίδην έπαιχερί τον γόρον της Μεσογείας. Όλοι οι 'Ελληνες τούς εύχονται έπιτυχίαν.

—Πολλοί συμπολίται μας άφύβησαν έκ του έξεστρεφού και άναμμένου και άλλοι πρds ός. Καλώς να έλθουν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άρραδώνες
Ο κ. Κοσμάς Καραγιαννόπουλος και ή δεσποινίς Γιαννούλα Ν. Κομή έτέλεσαν έν Πειραιεί τους άρραδώνας των.

Γάμοι
Ο κ. Γεώργιος Παπαβασιλείου και ή δεσποινίς 'Ανεζίνα Γ. Φυλιγκου έτέλεσαν έν Πειραιεί τους γάμους των.
Ο κ. Κωνσταντίνος Κατσιβάλης και ή δεσποινίς Δέσποινα Θεοδ. 'Ανταναρά έτέλεσαν έν Αδελφεία τους γάμους των.
Ο κ. Διαμαντής Π. Χλέςος και ή δεσποινίς Σταυρούλα Θ. Χριστιάνου έτέλεσαν ή Χριστοφορομένης τους γάμους των.
Ο κ. Εδωγγέλος Κασσιάτης και ή Μαρία Γ. Κατσούλη έτέλεσαν εις Κατσουλιάνα τους γάμους των.
Ο κ. Κωνσταντίνος Περιογιαννάκης και ή δεσποινίς Μεταξία Γεωργοπούλου έννημείθησαν εις 'Αλεξάνδρειαν.
Ο κ. Σπυρίδων Χ. Μιχαλακάκης και ή δεσποινίς Καλινώ Μιχαήλ Μεγαλοκονούση έτέλεσαν έν Ποταμώ τους γάμους των.
Η δεσποινίς 'Ελένη Πινέα έκ Μυρσίων και ο κ. Γεώργιος Κασσιάτης έκ Φωταίων έτέλεσαν τους γάμους των.

Γεννήσεις
Η σύζυγος του κ. Δημ. Φανδρίδου 'Αννα το γένος 'Ιωάν. Άρξοντολή έτεκεν έν Πειραιεί άρρεν.

Βαπτίσεις
Η κ. Σταυρούλα Κορωναίου άνεδέξατο έν Ποταμώ το θυγάτριον του κ. Βρεττό 'Αλέξη ήνομασάσα αυτό Σπυριδούλαν.
Ο κ. Θεόδωρος Κασσιάτης άνεδέξατο έν Ποταμώ το άγοράκι του κ. Σπ. Φαειά ήνομασάσα αυτό Κίωνα.
Η κ. Αυρηκή Κορηνώ άνεδέξατο έν Ποταμώ το θυγάτριον του κ. 'Ιωάν. Φαρδούλη ήνομασάσα αυτό 'Αναστασίαν.
Ο κ. Νικόλαος Σοφός άνεδέξατο έν Ποταμώ το θυγάτριον του κ. Κωνσ. 'Ανδρονίκου ήνομασάσα αυτό 'Ελένην.
Η κ. 'Ελένη Γ. Καυέλη άνεδέξατο έν Πειραιεί το άγοράκι του κ. 'Αθανασίου Παναγιωτοπούλου ήνομασάσα αυτό 'Ανδρέαν.

Θάνατοι
Άπεβίωσεν έν Μπαρίμπαν της Αδελφείας ο συμπολίτης Μιχαήλ Κ. Κατσούλης.
Άπεβίωσεν έν Ποταμώ ο Παναγιώτης Καβίσης εις ήλικίαν 70 ετών.

Αφίξεις
Άφίκετα ές 'Αμερικής ο άριστα έγκατεστημένος κ. 'Ιωάννης Παν. Κρίθαρος ή Βουστάς.
Άφίκεντο ές 'Αργεντινής οι άριστα έκεί έ' κατεστημένοι άντικυβήριοι κ. Γ. Γκαλνής και Νικόλαος Μ. 'Ανδρονίκου.

Δωρεά
Ο έν 'Αμερική έγκατεστημένος κ. Κοσμάς Σ. Παναρέτος έδωκεν εις το ταμείον του έν Ποταμώ ένομοχόνο νουδ 'Ιαμισομένης δραχμάς πεντακοσίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ. ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 117.000.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΚΡΗΤΗΣ) ΑΓΡΙΝΙΟΝ ΑΙΓΙΟΝ ΑΔΕΛΦΑΝΟΡΟΥΠΟΛΙΣ ΑΙΒΕΡΙΟΝ ΑΜΑΛΙΑΣ ΑΜΦΙΣΣΑ ΑΡΓΟΣ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ ΑΡΤΑ ΑΣΤΑΚΟΣ ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ) ΒΕΡΡΟΙΑ ΒΟΛΟΣ ΒΥΤΙΝΑ ΓΑΡΓΑΛΑΝΟΙ ΓΥΘΕΝΑ ΓΥΘΕΙΟΝ ΔΑΡΙΟΝ ΔΕΡΒΕΝΙΟΝ	ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ ΔΡΑΜΑ ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΠΡΑΚΑΕΙΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΘΗΒΑΙ ΙΘΑΚΗ ΙΣΤΙΑΙΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΚΑΒΑΛΑ ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ ΚΑΛΑΜΑΙ ΚΑΡΑΘΕΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ) ΚΑΡΠΗΝΗΣΙΟΝ ΚΑΡΥΣΤΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΚΑΣΤΡΟΝ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ) ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ) ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΙΑΤΟΝ ΚΟΖΑΝΗ	ΚΟΜΟΤΙΝΗ ΚΟΡΙΝΘΟΣ ΚΥΜΗ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ΛΑΜΙΑ ΛΑΡΙΣΣΑ ΛΕΒΑΔΕΙΑ ΛΕΥΚΑ ΛΕΩΝΕΙΟΝ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ) ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ) ΜΑΖΕΤΙΚΑ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ ΜΟΛΛΑΙ ΜΥΤΙΑΝΗ ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ ΝΕΜΕΑ ΝΙΓΡΙΤΑ ΕΛΑΦΟΚΑΣΤΡΟΝ ΠΑΤΡΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ (ΠΛ. ΤΕΛΩΝ.) ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΩΝ) ΠΡΕΒΕΖΑ ΠΥΛΟΣ ΠΥΡΡΟΣ ΡΕΘΥΜΝΟΣ ΣΕΡΡΑΙ ΣΟΡΟΒΙΤΣ ΣΟΥΦΛΙΟΝ ΣΠΑΡΤΗ ΣΥΡΟΣ ΤΡΙΚΚΑΛΑ ΤΡΙΠΟΛΙΣ ΤΣΟΥΓΙΑΙΟΝ ΥΔΡΑ ΦΛΟΡΙΝΑ ΧΑΛΚΙΣ ΧΑΝΙΑ ΧΙΟΣ
---	---	--	--

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, the Bank of Athens Trust Company, 205, West 33rd Street.
ΒΟΣΤΩΝ Athens Bankers' Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22.—**ΕΝ ΚΥΠΡΩ:** ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΙΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

“ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ”

ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εσωτερικού ετησίως	Δραχ. 30
Εξωτερικού »	Λίρας Αγγλ. 1
Αμερικανικής »	Δολλάρια 5

Η συνδρομή υπολογίζεται από της ημέρας της αποστολής του φύλλου.

Τα χειρόγραφα δημοσιεύονται ή μη δεν αποδίδονται.

Διαχειριστής και υπεύθυνος
ΑΛΕΚΟΣ Π. ΜΑΡΣΕΛΟΣ

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Πρό δύο χιλιάδων έτών περίπου, οι κάτοικοι της Λακωνίας ήταν εις αδικότους ξυδάς ενεκα της διαμόρφωσης αυτών εις πλουσίους και πτωχούς. Οι δύο βασικές αιτίες δεν ήδυναν να επιδοθούν τα φυσικά αποτελέσματα των εοιδών του. Ο Λυκούργος ανέλαβε το έργο της διοικήσεως του κράτους από την αρχή του λαού. Κατόρθωσε να επιβάλει διά των νόμων τον νέον δογματισμόν του. Η γη διηρθέθη εις ίσα μέρη, και δεν ήτο μεν το ίδιο κοινωκτηρισμού, αλλά το μεγαλύτερον μέρος των προϊόντων καταναλλοκτο από κοινού. Τα κτήνη πρόγραμμα κατέστησαν κοινά, και έκαστος ήδυνάτο να κινήνη χοήσιν των δούλων (εις εκείνους τους χρόνους, ή δουλεία των προσώπων ήτο νόμιμη), των άμαξων, των ίππων κτλ. Οι ελλείψεις έθεωρούντο ως δημοσία περιουσία, αυτοί δέ έκαικτερον την γην και έκαικμαν έλας: τας έργασίας, ενώ οι δούλοι έχρησιμοποιον ιδίως διά την οικιακήν διαίτησιν. Το οικονομικόν λοιπόν σύστημα του Λυκούργου ήτο μίγμα άρχοντικού νόμου (διανομή δηλ. της γης) και κοινωκτηρισμού.

Διά να εξασφαλίη την ύπαιθρον της κοινωκτηριστικής ταύτης πολιτείας, ο Λυκούργος, έπρονοήσεν ώστε οι Σπαρτιάται να κατασώσω οωμολογία και άγροικίαν πολεμικαί. Τα τέκνα των Σπαρτιάτων άγερόφοντο από κοινού, έγυμνάζοντο εις την σωμαστικήν, και εις των χειρισμόν των όπλων. Η ήθική άνατροφή την όποιαν έλάμβανον οι νέοι της Σπάρτης, θανμάζεται και σήμερα άκόμη, και αναφέρεται ως παράδειγμα. Βεβαίως το πρώτον πνεύμα, δεν δύναται να συμφορή προς πολλά ήθη της Σπάρτης, καθώς δεν δύναται να συμφορή προς τα ήθη των άριστοκρατικών Αθηνών, ή της αυτοκρατορικής Ρώμης. Αλλά το γεγονός ότι εις τους πρώτους χρόνους του ανθρώπινου πολιτισμού, υπήρχε επί πολλούς αιώνας κομμουνιστική κοινωνία, ής ή δόξα ή ακόμη και σήμερα, άγει ήμας να πιστεύσωμεν ότι ή κοινωκτηριστική είναι άναγκαία υπόστασις και ή ιδιοκτησία.

ΠΕΝΘΗ

Απεβίωσαν εν Αθήναις εις την άκμήν της ηλικίας του και υπό συνθήκας φιλικάς ή συμπληρώσεως ταγματάρχης του Πεζικού Νικόλαος Γ. Πλουμίδης. Αιθήνης ήως στρατιώτης είχε το άτύχημα να καταδιωχθή από μηχανήρους άνθρώπους δια τας πολιτικές του ιδέας και να κατηγορηθή συνοικιστικώς ως επιλήθμων του καθήκοντος του εις έργα διακερίσεως, και να τελευτήση εν κρατήρει είστες εθελοντικός άφού και αυτός και ή οικογένειά του περιήλθον προηγουμένως εις έσχάτην ένδειαν.

Η ύπερσφάνεια του, και ή τιμιότης του χαρακτήρου του, και ή συναισθητική πρό πάντως της άφροσύνης του εις μίαν έποχήν καθ' ήν τόσο άλλοι έπιτηδεύον περιφρόνται μεταξύ της κοινωνίας άνευλόγητοι, δεν του επέτρεψαν να δυνήθη να ήσση. Απέθανε την στιγμήν καθ' ήν έντός όλίγου ή άρίστερο έλευθερώσεν, βυθίσας αυτόν την πανταμελή του οίκονόκειαν εις βαθύ πένθος και πάντας όσους έξείτησαν τας άρετάς του και τον πατριωτισμόν του.

Ο Νικόλαος Πλουμίδης έγεννήθη εν Αιτωλικού το 1878. Ως στρατιώτης προσήλθε το πρώτον κατά το 1908 εις το εν Ναυπλίου 8ον πεζικόν σύνταγμα. Έκτοτε δι άρχισε ή στρατιωτική του σταδιοδρομία. Κατά τους πολέμους του 1912-1913 έλαβε μέρος εις τας μάχας της Έλασσόνας, Γιαννιτσών, Σαγγαριού, Οστροβόν και Αετοράχης εις ήν διεκρίθη τραυματισθείς σοβαρώς εις την κεφαλήν. Λόγω του ήρωισμού του προήχθη εις άνθυπολοχαγόν και έλαβε το μετάλλιον της στρατιωτικής άξιας. Κατά τους άγώνας των φιλελευθέρων έναντίον της Βασιλείας προσχώρησεν εις το κίνημα και έλαβε μέρος εις τας μάχας του Ραβινί και του Σμερά εις ός έπίσης διεκρίθη και έλαβε τον χρυσόν σταυρόν Γεωργίου του Α'. προαχθείς εις ύπολοχαγόν. Βραδύτατον εις την Μικράν Ασίαν έλαβε μέρος εις τας μάχας του Σουχ Σεχί, του Αριών Καραχισά, του Τουλού Μπουρά, εις την Κιουτάκειαν και τον Σαγγάριον. Τότε δι προήχθη εις λοχαγόν του άπευκτικού δ Ταξί άρχης. Είς το Καλλί Γκρόδο έτραυματίσθη υπό θραύσματος όβριδος εις την άμσπλάτην και εις τόν πόδα υπό σφαίρας μούσξης. Ο ήρωϊσμός του έπρόξενε εις πάντας κατάπληκτον διά τουτο δέ και τή άπευκτική δ πολεμικών σταυρός Α' τάξεως. Τέλος κατά το 1923 προήχθη εις ταγματάρχην. Τοιούτον ήρωα πενθόν οι συμπολίται του Άντιμυθίου έκτεκαλούνται συγχρόνως την έξ ύψους παρηγορίαν εις την άποφρασηθεϊσαν οίκονόκειάν του.

K. T.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΤΟΛΣΤΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η κοινωνία μας συνεχίζει ή άουσιέ διατρέχει κατά τον Τολστόη εις δύο χωριστάς τάξεις: πλουσίους και πτωχούς. Έργατικός και άέργος. Οι πλούσιοι, προνομιούχοι της φύσεως, είναι άνετασμένοι έπάνω εις της πλάτης των πτωχών, τους όποιους συντηρούν και καταπιάνουν τους άποχρημένους να τους βαστάζουν, και χωρίς ατέν να τους άφηνουν από τα χέρια των τους λέγοντες ότι τους οφείτουν πολλοί, ότι δεν έχουν παρά μίαν μόνον επιθυμίαν: να καλλιεργήσουν την θήσαν των με όσα τά δυνατόν μέσα και όμοια, έξοικονομούν να μένουν εις της πλάτης των. Διά να τους ύποδοκώσουν καλλίερα, ίδρύουν κυβερνήσεις, οι όποιαι άπορροφούν από τους λαούς τα μέσα της χειραφετήσεως των και συγκροτούν ένόπλιους δυνάμεις προς διατήρησιν της ύπαρξης καταστάσεως. Διά να τους παραγορήσουν διά την αβλήστηρίαν και την δουλείαν των, οι πλούσιοι οι Ισχυροί, δημοκρατούν νόμους, έφευρίσκουν θρησκευτικές, πατριωτικές κ.λπ. δεισιδαιμονίας και στήριζαν τα πάντα εις την βίαν την αυθαίρεσιν.

Όλοι οι νόμοι άκόμη και εκείνοι που θεωρήθησαν θεοί, γίνονται από ανθρώπους. Οι άνθρωποι δεν είναι αλάθητοι: με όσον έξωτερικόν κήρος και άν περιβάλλονται, οι άνθρωποι, έποκειμένοι εις πλάνας, δεν ήμπορούν να γίνουν αλάθητοι και μόνον έπαιτο από το γεγονός ότι συνίσχονται εις ανελκυσσεις, εις τας όποιας δίδουν το όνομα Γεγονός ή κάτι άνάλογο. Μόνον με την βίαν κυβερνά ή έξουσία τα άτομα που έχουν ύποταχθή εις αυτήν.

Οι ύπερασπιστάι της τωρινής κοινωνικής καταστάσεως προσπαθούν συνήθως να έμφρονίσουν σύγχριν μετὰ της ιδέας της άρχης δηλαδή της βίας, και της ιδέας της ήθικής επιδράσεως, αλλά ή άρχη αυτή είναι άπολύτως άδύνατος.

Η ήθική επιδράσις ενεργεί και επί αυτών άκόμη των πόδων που άνδρώσαν και τους μεμάλαιε και εις ότη άκόμη του ζήτου. Οι άνθρωποι που ήρρίσταν την ήθικην επιδράσιν φέρουν σύμφωνα με τους πόδους του. Ένώ ή έξουσία υπό την συνήθη σημασίαν άότης της λέξεως, αναγκάζει τον άνθρωπον να πράξη αντίθετα προς τους πόδους του. Ο άνθρωπος που έχει ύποταχθή εις την έξουσίαν, κίνηται όχι εκείνω που θέλει, αλλά ότι ύποχρεώνεται να κίνηται, και μόνον με την φυσικήν βίαν, δηλαδή με την φυλακισμένη, με τα βασανιστήρια ή με την άεληρήν τιμωρίαν ήμπορεί κανείς ν' αναγκάσει τον άνθρωπον να κίνη ότι δεν θέλει. Είς αυτό συνίσταται και συνίσταται πάντοτε ή έξουσία. Βάσις της έξουσίας είναι ή φυσική βία, άν δέ είναι φυσικόν να ύποτάσσονται οι άνθρωποι εις την φυσικήν βίαν, τοτό άφελεται ιδίως εις άνθρώπους κακώς ώργανωμένους, οι όποιοι άνεχόμενοι κατά κοινήν συμφωνίαν, ένθ συνήθως ύποτάσσονται εις μίαν μόνον θέλησιν. Αι συναισθητικές αταί των ένόστων ανθρώπων, που ύποτάσσονται εις μίαν μοναδικήν θέλησιν, άποτελούν τον στρατόν. Η έξουσία ειρρίσκει πάντοτε εις χείρας εκείνων που διακονούν το στρατόν και πάντοτε οι άρχηροι της έξουσίας ένδιαφέρονται διά τον στρατόν περισσότερο παρά διά κάθε άλλο πράγμα και δεν κοιτάζονται παρά μόνον αμάς, ήξερόμενοι ότι, άν ο στρατός είναι μαζί τους, ή έξουσία ούδένα διατρέχει κίνδυνον.

Η σύνθεσις αυτή και ή δύναμις του στρατού, ή τόσον αναγκαία διά την ασφάλειαν της έξουσίας, εισήγαγον εις την τωρινήν κοινωνικήν αντίληψιν της ζωής τον σάρον της διαφθοράς και της άνηθικότητος. Όλοι αι γνωστοί μεθόδοι, το θεϊόν δικαίον και το αίρετόν σύστημα και το κληρονομικόν σύστημα, δίδουν τα ίδια άρννητικά αποτελέσματα. Καμία από τας μεθόδους αυτάς δεν είναι ίκανή να μεταβιβάση την έξουσίαν μόνον: εις τους αλάθητους ή έπαιτο και ν' έμπούση τας κατακτήσεις της έξουσίας. Απ' ένταύτας, οι κατέχοντες αυτήν, — είτε είναι ήρωες, — είναι ύπονογοί, νομίζουσι ή άτιμωρούμενοι, — είναι πάντοτε έπειδή έχουν την έξουσίαν, περισσότερο έπιρροές εις την άνηθικότητα, δηλαδή εις το να έξαρτούν τα γενικά συμφέροντα από τα άτομα των συμφερόντων.

Διά να κατορθώση ο σκοπός της ύποδοκώσεως των πολλών ανθρώπων εις τους όλίγους, διά να περιωρίσει ή έλευθερία εκείνων που θεωρούν τα ιδιωτικά των συμφέροντα άνωτέρα από τα κοινωνικά, θα έπρεπε να ειρρίσκει ή έξουσία εις χείρας αλάθητων. Μόνον υπό αυτούς τας όρους διά ήμπορούν να έννοήση ή κοινωνία. Αλλά έπειδή αυτό δεν συμβαίνει, ή κοινωνική όργάνωσις, βασισμένη εις την έξουσίαν, δεν ήμπορεί πλέον να δικαιολογηθή.

Έως τώρα οι άνθρωποι έπίστευαν άρελώς ότι αι κυβερνήσεις ύπάρχουν διά το καλόν των ότι χωρίς κυβερνήσιν θα έγάνοντο ότι δεν ήμπορεί κανείς να εκάρησιν την ιερρότατην σκοπίν να ή χωρίς κυβερνήσιν: και ότι μία τόνον τρομερά ιδέα—διάρ: άναγκη: διά συνωδέσθαι από άνυπολόγητους συμφρούς. Έπίστευαν, ως εις καίτι άλαθεύμενον, ότι, άφού έως τώρα όλοι οι λαοί άνεπαύχισαν υπό μορφήν κρατών, ή μορφή αυτή θα είναι διά πάντος ο άπαραίτητος όρος της άναστήσεως της άνθρωπότητος.

Αν ο έργατης δεν έχη γήν, άν στερηται το φυσικότερον δικαίωμα του, ήγονν ότι εξαγωγή από το έδαφος την καλήμερίνν τροφήν του και την τροφήν της οίκονόγειας του, αυτό συμβαίνει όχι διότι ο λαός το θέλει, αλλά διότι όρισμένοι τάξεις εκανόνισαν τα πράγματα κατ' αυτόν τον τρόπον. Και ή παρά φύσιν αυτή θέσις των πραγμάτων διατρέχει με την βοήθειαν του στρατού. Αν τα άνυπολόγητα πλούτη, τα συσσωρευθέντα υπό της έργασίας,

θεωρούνται ως άφύοντα όχι εις όλους, αλλά εις μερικούς: άν αι άπεργίαι των έργατών καταπέλονται διά της βίας, ενώ αι των γεωργών ύποταχίζονται και άποστατεύονται άν μερικοί άνθρωποι έχουν το προνόμιον να κύνουν νόμους, εις τους όποιους οι άλλοι ήρείλουν να ύπακούουν, διαβήτοντες τουτοντρόπο κατά βούλησιν τα άγαθά και την ζωήν του καθεός — όλα αυτά γίνονται, όχι διότι τα θέλει ο λαός, αλλά διότι τά θέλουν αι κυβερνήσεις και αι διευθύνουσαι τάξεις προς όφελός των και τα επιβάλλουν διά της βίας.

Δεν έχει κανείς παρά να μελετήση τον πολιτικόν μηχανισμόν των θεσμών μας, τον βασισμένον εις το σύστημα του καταναγκασμού, διά να πεισθή ποιόν βαθμόν καταναγκασμού ή βία είναι άντιθετα εις την άνθρωπινήν φύσιν. Δεν θα έρεθή δικαιοσύνη ποιά να δεχθή να κομμάτη με το χέρι τον τον κατάρκον, έναντίον του όποιον άπέρηκε την ποιήν του κόδικος. Δεν θα έρεθή ούάλληλος ποιά ν' άπορρίσσει ν' άφαιρήση ένα χωριόν από την όλοφροσύνην οίκονόγειάν του, διά να τον ήρη εις την φυλακήν. Ένας στρατηγός ή ένας στρατιώτης, άν δεν εξαναγκασθή από την παιδείαν των όρκων και των πόλεμων, όχι μόνον δεν θα προσηύξη έκαστόντα Τούρκον ή Γερμανόν, ή δεν θα καταστρέψη τα χωριά των, αλλά δεν θα άπορρίσσει καν να πληρώση έστω και ένα άνδρουν.

Όλα αυτά γίνονται χάρις εις την κυβερνητικήν και την κοινωνικήν εκείνην μηχανήν, της όποιαις το έργον έγκειται εις το να καταμετρήση την εδύση των κακοκυρημάτων που γίνονται, εις τρόπον ώστε κανείς να μη αισθανθή μέχρι τίνος σημείου αι πράξεις αυτές είναι αντίθετοι εις την φύσιν. Η έξουσία που έκτελει, τοποθετημένη εις τα δύο άκρα σίνουρα της κυβερνητικής όργάνώσεως, συνδένται άναμεταξύ των όπως τα δύο άκρα ενός κρέμας: έξαρτώνται ή μία από την άλλην και ύποταχίζονται άμοιβαίως.

Οι έφοροι, επιβάλλουνοι από την κυβερνήσιν εισπράττοντες άνεξαρτήτως της θέλησεως των φορολογουμένων. Η πληρωμή των φόρων, ή έκπληρωσις των κοινωνικών καθήκοντων, ή ύποταγή εις τας ποινάς, κάθε πράγμα που κρινεται θεληματικόν, έχει πάντοτε εις το βάθος του τον φόβον της βίας.

Όχι μόνον ή κυβερνήσις, αλλά και αυτή ή πλειονότης των φιλελευθέρων ανθρώπων, των έλευθερίων σκεπτομένων, φαίνεται ως να συνεφέρωνται από κοινού ν' άποστρέψουν έπιμελώς την κεφαλήν και ν' άδιαφορούν προς κάθε τι που έλέγχει, έγράφη, έγινε και γίνεται άκόμη με τον σκοπόν ν' άποκαλυφθή το άσυμβιβαστον της βίας εις την τρομερότερον μορφήν της (την μορφήν της όργανώσεως του φόβου) όχι μόνον προς την χριστιανικήν διδασκαλίαν, αλλά και προς την άνθρωπιστικήν άπλήρη διδασκαλίαν που ή κοινωνία άξιοι ότι προσβεί.

Είς τή χρησιμοποίησιν, οι εισπρακτορες, οι όποιοι έκτελούν τα καθήκοντα των με πολλήν λήνην, άφού και χωρίς αυτούς είναι δυνατόν να συνάξονται τα αναγκαία ποσά: Είς τή χρησιμοποίησιν τα κεφάλαια, τα συγκεντρώμενα εις τας χείρας μερικών, άφού δεν ήμπορούν να είναι όφέλιμα παρά μόνον όταν είναι κτήμα όλων: Και όταν αυτά τα κτήματα τεθούν, οι άνθρωποι δεν ήμπορούν παρά να φθάσουν εις την άπόρριψιν να παύσουν συντηρούντες ύλους αυτούς ποίς θεσμούς, οι όποιοι έγιναν περιτοί. Δεν ύπόχει άνθρώπος σήμερα ποιά να μη σκέπτεται πόσον είναι άσκοπον να εισπράττονται φόροι από τον έργατήν λαόν διά να πλείονος ύπεροί υπάλληλοι πόσον είναι ήλίθιοι να επιβάλλονται ποιναι εις άνθρώπους διεφθαρμένους και άσθενούς θελήσεως οι όποιοι έξορίζονται από ένα τόπον εις άλλον, άφού, όταν έξασφαλίουν τουτοντρόπο, την ζωήν των και μένουν χωρίς έργασίαν, δεν κύνουν άλλο τι ειμή να διαφθείρονται και να γίνονται περισσότερο άσθενείς: την ποινήν και την θέλησιν πόσον είναι άκληρον και παράλογον να καταστρέφεται ο λαός διά στρατιωτικών έξοπλισμών και ν' άποδεκατίζετο από πόλεμους, οι όποιοι δεν ήμπορούν να έχουν καμμίαν έξήγησιν, καμμίαν δικαιολογίαν.

Και εν τοιούτοις αι αυθαίρεσαι αταί εξακολουθούν και ένθαρρύνονται μάλιστα από εκείνους που βλέπουν το άσκοπον αυτών, την ήλιθιότητα των, την όμοιότητα των και πάσχουν έξ αιτίας των.

Αι κυβερνήσεις ισχυρίζονται ότι οι στρατοί είναι άναγκαίοι παντού διά την έξωτερικήν άμυναν. Αυτό είναι ψευδές. Είναι άναγκαίοι προ πάντων έναντίον αυτών των πολιτών και κάθε στρατιώτης συμμετέχει, χωρίς να το θέλη, εις τας αυθαίρεσας του κράτους έναντίον των πολιτών.

Οι σοφοί συνέχονται εις έταιρείας, εις κομμάτιας άπαργέλον λόγους, φέρουν προτάσεις, έκδίδουν περιοδικά και άποδείκνουν τουτοντρόπο με κάθε δυνατόν μέσον ότι οι λαοί, αναγκάζουνοι να διατηρούν έκτακτομύρια άνθρώπων υπό τα όπλα έχουν έξαναλήθη εις τας προσπάθειάς των και ότι οι έξοπλισμοί αυτοί άντίκεινται εις την πρόσδον, εις τα συμφέροντα και εις τους πόδους των πληθύνοντων. Αλλά ότι με το να μοντεφώνονται πολύ χωρί, με το ν' άπαργέλλονται λόγοι, θα κατορθώοντο ν' άντανασταθή ο πόλεμος με την διατήρησιν, να συμβιβασθούν όλοι οι άνθρωποι, να παύσουν ύπάρχουν αντίθετα συμφέροντα και κατ' συνέπειαν ο πόλεμος. Αλλά έπειδή εις την κυβερνήσιν δίδει την έξουσίαν ο στρατός, ή κυβερνήσις δεν θ' άπαρηγή ποτέ στρατόν και τον μόνον λόγον της ύπαρξέως του, τον πόλεμον.

Η πλέον προεχόμενη εκ του ότι οι σοφοί νομολόγουν, —άπαύμενοι και άπαύμενοι της

άλλους, — βεβαίονουν εις τα βιβλία των και εις τους λόγους του ότι ή κυβερνήσις δεν είναι ότι πρέπει είναι — μία συνθήκη άνθρώπων έμεταλλεύμενων τους άλλους, — αλλά κατ' αυτός άνταρρόσας του συνόλου των πολιτών. Ισχυρίζονται τοτό πόσον πολύ, ώστε καθήκον εις το τέλος να τα πιστεύουν και οι ίδιοι: δεν παραδίδονται την έρετήν που παρουσιάζεται φυσικά εις κάθε άνθρώπον έχοντα εδύοκρυσίαν: τοπίε-τάχα να λάβω και έγω μέρος εις τον φόβον των άλλων: Σίμωρα με την γνώμην των, το είδος αυτό των έρετήσεων ούδέ καν ύπάρχει, και κάθε άνθρώπος, όποιανδήποτε γνώμην και άν έχη διά των πόλεμων, άφελει να ύποτάσσεται δουλικώς εις τας άπαιτήσεις της έξουσίας. Ο άνθρώπος της άρχαιότητος ήμπορούσε να ή ήσυχος εν τή μέση μιας κοινωνικής όργάνώσεως, όπου οι άνθρωποι ήσαν διηρημένοι εις κυρίους και σκλάβους, άφού έπίστευαν ότι ή όργάνωσις αυτή προήρχετο από τον Θεόν και ότι δεν ήμπορούσε να γίνη άλλως: αλλά τοιαύτη διαίρεσις είναι δυνατή εις την έποχήν μας: Ο άνθρώπος της άρχαιότητος ήμπορούσε να θεωρή δικαίωμα του το ν' άπλάκηβήν τα άγαθά από το κόσμον προς βλάβην των άλλων ανθρώπων, καταδυναστεύον αυτούς επί σείρα γενναίον, διότι έπίστευαν ότι οι άνθρωποι άνήκουν εις διάφορα εύγενή ή ταπεινά γέννη, καταγόμενα από το Γάργη ή το Χάμ. Οι μεγάλοι άνδρες σοφοί του κόσμου, οι διδάσκαλοι της άνθρωπότητος, ο Πλάτων, ο Άριστοτέλης κ.λπ., έκτεκαλούν την δουλείαν και άπεδείκνυν την νομιμότητά της. Οι άνθρωποι της άρχαιότητος και μάλιστα του μεσαιώους έπίστευαν ότι οι άνθρωπινα όντα δεν είναι ίσα μεταξύ των, ότι οι άληθινοί άνθρωποι ήσαν μόνον οι Πέρσαι, μόνον οι Έλληνες, μόνον οι Ρωμαίοι, μόνον οι Γάλλοι: ήμεις δεν ήμπορούμεν πλέον να πιστεύωμεν αυτό, και οι άνθρωποι έκείνοι που τόσον κοινωρίζονται εις την έποχήν μας διά να ύπερασπίσουν την άριστοκρατίαν και την πατριωτισμόν δεν ήμπορούν πλέον να πιστεύουν εις ότι λέγουν. Εκρήσσαν σήμερα όχι μόνον το κίνημα του πατριωτισμού και του άριστοκρατισμού, όπως από δύο χιλιάδων έτών, αλλά άκόμη και το έπικουρισμόν του πόλεμυ χυδαίου, της κτηνωδίας, με την διαφορά μόνον ότι οι από δύο χιλιάδων έτών κήρυκες έπίστευαν εις αυτά, ενώ οι σημερινοί κήρυκες δεν πιστεύουν εις όσα λέγουν, διότι όλα αυτά δεν έχουν πλέον καμμίαν έννοιαν. Δεν ήμπορεί πλέον κανείς να μένη εις την θέσιν του, όταν το έδαφος κύνεται άν δεν προχωρή ύποχωρεί.

Ο πατριωτισμός ήτο ίσως άρετή εις τον άρχαίον κόσμον, δεν άπτήε από τον άνδρουν άφορισμόν εις το ύψηλότερον ιδιώδες που ήτο προατόν εις αυτών, εις το ιδιώδες της πατρίδος. Αλλά πός ο πατριωτισμός ήμπορούσε να είναι άρετή διά την έποχήν μας, άφού ζητεί ακριβώς τα έναντία όσον ή ήθική άπαιτείται παρ' ήμών, άφού, άντι να μας κινήν να θεωρήμεν ένα Κράτος και ένα Έθνος άνωτερον όλων των άλλων: Εί αι όλίγον, αν είπωμεν ότι το ασθματικό αυτών είναι σημερον άρετή μύλλον παρ' αμαζία: αν πρέπει μάλιστα να είπωμεν όλην την αλήθειαν, ο άληθινός πατριωτισμός δεν εινε πλέον δυνατός επί των ήμερών μας, διότι δεν έχει ούτε υλική ούτε ήθική όφέλεια. Ο πατριωτισμός ήμπορούσε να έχη κάποιαν έννοιαν εις τον άρχαίον και στον καθέ λαός, κατά το μάλλον ή ήττον όμογενούς, έφάρβενον ιδίαν θρησκείαν Κράτους, ύπετάσσον εις την άπεριόριστην δύναμιν ενός άφύοντος θεοποιημένου και έθεωρητός ως νήρος μέσα εις τον ύκεανόν των βαρβάρων, οι όποιοι ήγονίζετο να τον κατακλύση. Αλλά ποιά ήμπορεί να είναι ή έννοια αυτού του ασθματισμού εις την έποχήν μας; Διαιτ' ένας άνήρωας, αν είναι Ρώσος, να ύπάγη σημερον να φωνήσει Γάλλους ή Γερμανούς, άν δέ είναι Γάλλος, να φωνήσει Γερμανούς, όταν ήξέση πολύ καλά, όσον όλίγον όφρομίσουν άν αν είναι, ότι οι λαοί αυτοί, έναντίον των όποιων άνυπαύχεται το πατριωτικόν μέος του, δεν είναι βαρβάροι: ότι, όπως αυτός, δεν έπιθυμούν παρά την ειρήνην, την ήσυχον συναλλαγην της έργασίας, και ότι πολλάς συνδέονται μαζί του με έμπορικά ή πνευματικά συμφέροντα: Συμβαίνει μάλιστα ένας άνθρώπος να εύρησιν εις ένα γεωγονικόν λαόν περισσότερο χρήσιμα στοιχεία και περισσότερα κοινά σημεία όμοιότητος παρά εις τους ίδίους συμπολίτας του.

Οι δεσμοί ενός ανθρώπου με τους άλλους ανθρώπους δεν ήμπορούν να διασραγούν από μίαν γραμμήν συνόρου ή από ένα ψήφισμα κυβερνήσεως άποφασίζουσιν ότι το τάδε άτομον άνήκει εις τον τάδε ή τάδε λαόν. Όλοι οι άνθρωποι είναι παντού άδελφοί και ίσοι. Η άληθινή εύτυχία είναι μόνον δυνατή όταν άναγνωρισθή ή ένότης όλων των ανθρώπων του κόσμου άνευ εξαίρεσεως.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΟΝ

Είς ηλικίας 24 έτών απεβίωσαν και εκηδεύθη εν Αθήναις ή σύζυγος του έν Αυστραλία διαμένοντος κ. Γεωργ. Ν. Τσιτσιλίου του γένος Γ. Π. Καποούλη έγκαταλείψατα δύο τέκνα έν άρρεν και έν θήλυ. Την κηδείαν της μεταστάσεως τόσον πρόφως εξαίρετον νέας παρηγουμένης πς πλήθος συμπολιτών μας και έξων. Είς τους τόσος σκληρά δοκιμασθέντας συγγενείς της, ή έφημερίς μας άπειθυνην έρωμύτατα συλλυπητήρια.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πρός πάντας τους μετασχόντας τοτό πένθος μας επί τή θανάτῃ της προσφιλοῦς μας θυγατρὸς Έλένης Γ. Τσιτσιλίου και τὸν παρακολούθησαντας την κηδείαν της έκφροζικό τας βαθύτατας εύχαριστίας μου.

Εν Πειραιεί τῃ 10 Ἰουνίου 1928
Γεώργιος Π. Καποούλης

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πρός
Τους λατρός κ. κ. Νικόλ. Φατοέαν και Παναγόν Καποούλην σώνσαντας εκ βεβαίον θανάτῃ τον πατέρα μου δι' έγκαυρόν και έπιτυχούς χειρουργική: έπεμβάσεως, εκφράζω την άπειρον εύγνωμοσύνην μου. Τοιούτοις έπιστήμονες τιμούν την ιδιαιτέραν μας παρίδα.

Εν Πειραιεί τῃ 14 Ἰουνίου 1928
Βασ. Κουλεντιανός

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Συχνά εις τας όδοις των πόλεων και των χωριών συναντῇ κανείς αναπήρους στρατιώτας των ένδόξων πολέμων μας τείνοντας χείρα έπαίτητα είτε διότι ούτοι δεν έχουν έπαρκή συνταγήν διά να ζήσουν ή διότι διάφοροι λόγοι έωτέρησαν αυτούς των μέσων της ζωής. Το θέλημα των ανθρώπων αυτών φέρει εις την μνήμην το κατωτέρω ποίημα του Αλεξάνδρου Σούτσου α' Ο Γέρον Ψωμοζήτηρ ποίου ο άφραίοι στίχοι τόσον συνεκίνησαν τους Έλληνας της έποχής του και σήμερα δεν παύουν να είναι έπίκαιροι και διδακτικοί.

Ο ΓΕΡΩΝ ΨΩΜΟΖΗΤΗΣ

Ένας γέρον στρατιώτης με τοτό ζήτουλα το
[δίστα
σ' το γαβδί άκούμηςμένος και με το σασκί
[σ' τον άμων,
έλεγε σ' ένα παιδάκι, που τοτό έδειχνεν τον
[μυρόν:
«Μη παιδάκι μου, μην τρέχης και πολύ όπισθεν
[μνήσχο!
Είσ' έπ' εύτυχία έγώ... τα ματάκια σου τά ξεεις,
γερά ξεεις ποδαράκια κι' έλαφρό σαν λάφι
[τρέχεις...
Έγώ έγασα το φός μου στοτό Μεσσολοχικό τη
[πόλε,
και το ένα μου ποδάρι με το άρπαζε το βόλι...
Πού να είμιασε, παιδί μου; Είμαι νύκτα: εί-
[ναι μέρα:
—Νύκτα είναι... Σ' το Άνάπλι έξυψώσαμε,
[πατέρα,
—Σ' το Άνάπλι: — Κλαίεις γέρο! — Τα πα-
[λά μου ένθυμώμαι...
τ' ήμουν πρώτα, τ' είμαι τώρα στεκόμαι και
[συλλογώμαι.
Σ' το Άνάπλι!!! Εγώ πρώτος και με το σπα-
[θί σ' το στόμα
κίδησα σ' το Παλιμίδι
από ένα σ' άλλον βράζον πρώτα ορίσθον
[σαν ήδρι,
και σικόνω μόλις τώρα το βαρύ νεκρό μου
[σώμα.
Έτυφλώθηκα... δεν βλέπω της Έλλάδος τά
[βουνά,
κι' ο έλευθερός της ήλιος στί: ματάκια μου
[δεν λάμπει,
δενδροσκεπάσται, όραιοι κ' αίματοβρεμμένοι
[κάμφοι,
εις σάς τώρα κόσμος άλλος ζωή ήσυχη περνά.
Έγώ μόνος εις τους όρόμους τρέχω και ψω-
[μωζήτω.
σ' τα έρημοκκλήσια μέσα και σ' τους τάφους
[βενυκτο:
Παντού είμ' άπορρομένος
ξένος είμαι σ' την Έλλάδα, και σ' το σπήι μ.
[είμαι ξένος.
Όλος άλλαςεν ο κόσμος, και αυτής μας της
[ήμερας
τά παιδιά εις την Έλλάδα δεν γνωρίζουν
[τοῦς πατέρας,
τάς θυσίας, τους άγώνας έξέσαν τον παλαιόν,
και τον πλοδόν έχουν όλοι από μόνον τους
[θεόν.
Προσπαθώ του κόκου ναθω ένα φίλο του
[ταλήου μας
του ήρωϊκού καιρού μας
άλλοι πέθαναν' και άλλοι ζούν απ' όλους γε-
[χαμένοι,
όπου κι' αν σταθώ με απώχρητο, με περιγε-
[μούν οι ξένοι.
«Ξένοι, μην περιγελάτε τα χυμένα» μου τα
[μάτια,
το σπασμένο μου ποδάρι!
Τοτό μεγάλου Μπότσαρη μας ήμουν πρώτο παλ-
[λινάρι,
Η παλιά μου φουστανέλλα, όπου βλέπετε
[κομμάτια,
χάρισμα του Καραϊσκού, από δόξα με σκεπάζει
το σπαθί αυτό που φέρω σ' το πλεύρο μου
[κρημαστό,
άν δεν είναι με χρυσάμια, με κοράμια σκεπαστό
έν ένόμηνσις φίλιος του Έμμανουήλ Τομπάζη-
[Ηρώες έξακουσάνοι
και αν είσθε πεθαμένοι,
σ' την ένθύμησιν του κόσμου, σ' την ένθύμη-
[σιν μας ζήτε!
Πέθαναν, κ' αν ζούν άκόμα όσοι άτιμιοι πο-
[λάται
εις τους τάφους σας πατούν,
να κληρονομήσουν όλας τας θυσίας σας ζήτούν,
και άφινουν της πατρίδος τους πατέρας, τους
[προπάγους,
να ψωμοζήτουν σ' τας πόλεις και να ξενο-
[κτούν σ' τους βράχους!

Ο ΝΑΟΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ

Το έκκλησιαστικόν Συμβούλιον τοῦ νέου έννοριακού ναού έν Νέφ Φαλήρω και παρὰ την άκτήν Πρωτοψάλτη «Παναγία» ή Μυρτιδιώτισσα» άποτελούμενον από τον πρόεδρον κ. Μιλτιάδην Τσίγγον, τον γραμματέα κ. Χαρίλ. Κάην, τον ταμία κ. Στ. Τραγουδάρον και τας μέλη κ. κ. Ν. Μελίν, Κων. Ζήσην, Σπυρ. Ντάλαν, Π. Σοφρίον, Ίωάν. Κασσιμάτην, Διον. Κάντην, Παν. Βλαστόν, Μ. Καραπάν και Γ. Πατιστήν προέβη εις την διά πλητηρη-ασιμού έκποίησιν της άμμου του οίκουπέ-δου. Τελευταίως πλειοψηφώς άνεδείχθη ο κ. Άνας. Κασέλας άντι 74 δραχ. κατά κυβικόν μέτρον. Το Συμβούλιον εδίδυς ως ή άμμος άναληφθη από το οίκόπεδον διά προφή εις την θεμελίωσιν του ναού τοῦ όποιου ή στέγασις έπιτίεται να συντελεσθή περί το προσεχές φθινόπωρον.

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΟΥΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥ
Διπλωματούχου Πανεπιστημίου
Παρισιών - Αθηνών
ΕΝ ΠΟΤΑΜΩ-ΚΥΘΗΡΩΝ

Έν τῃ ως άνω κλινική έντελούνται μετὰ πάσης έπιστημονικής εδουνη-δουσίας άπανας αι έργασίαι του όδον-τιατρικου κλάδου και κατά τας τελευ-ταίας μεθόδους της έπιστήμης. Έργα-σία ήγυρμένη, ταχεία, άσφαλής και έντελής άπαράμιλλος.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ
Είς Νεάπολιν «Βοτών»
και Μολάους

ΑΓΓΛΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.

Κεφάλαιον και Άποθεματικά Δραχμαί 31.010.800
Κεντρικόν έν ΑΘΗΝΑΙΣ, Κοραή 5
Υποκαταστήματα: Πειραιά (με πρακτορείον έν Ν. Κοκκινί), Νάξον, Πάρον, Τήνον, Ποταμόν (Κυθήρων), Μέγαρο, Ναύπακτον, Νεάπολιν (Βοιών).
ΣΥΜΜΕΤΟΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΣΑΜΟΥ Α. Ε.
Με μεταβεβλημένον Κεφάλαιον Δραχ. 5.000.000
Και ύποκαταστήματα: Πειραιά, Βαθύ, Καρλόβασι και Τριγάνι (Σάμου), Άγιον Κί-ρυνον (Λακωνίας).
Έκτελεί πάσης φύσεως τραπεζικής έργασίας.
Δέχεται καταθέσεις ΟΨΕΩΣ και ΠΡΟΕΣΜΙΑΣ με τόκον 6-7-8-9 ο/ο.
ΤΑΜΙ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΕΛΑΙΟΔΕΝΔΡΩΝ

Την στιγμήν κατά την οποίαν οι συμπόλιται μας κάθον συλλογιστήρια εναντίον των μέτρων προς καταπολέμησην του δάκνου, εις άλλα μέρη τεραστίως καταβάλλεται ενέργεια διά την ανάπτυξιν της ελαιοκομίας και ιδίως εις την Ίταλιν. Οι Ίταλοι μεταξύ των άλλων μέτρων που έχουν λάβει υπέρ της γεωργίας και της δασοκομίας των είνε και η εκλαίκευσις των επιστημονικών γνώσεων διά διδίων επαγωγών και ελλήνων. Ένα τέτοιο βιβλίο εδημοσιεύθη εσχάτως του Ο. Γορνί υπό τον τίτλον «Το Συνέδριον των ελαιοδένδρων» το οποίον αποσπάσκατά τινα, τα ουσιοδέστερα δέν θεωρούμεν άσκοπον να παραθεώμεν κατωτέρω.

Ο πρόλογος του βιβλίου χαρακτηρίζει τον λόγον της συγκλήσεως του συνεδρίου. Επειδή λέγει, τα ελαιοδένδρα βαρύνθκαν πληγή την άθλια ζωή εις την οποία τα κατεδίκασεν η άμάθεια και η άδιαφορία των ελαιοκτηματιών που δέν τήν τρέφουν ούτε τήν περιποιούνται καλά, απέφασαν φανερά να εκφράσουν το πόνο τους και έκαναν ένα συνέδριον.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Από όλα τα μέρη τα ελαιοδένδρα έτρεξαν στο Συνέδριον. Βλέπομε ελαιοδένδρα καχεγμένα, κακοφτεμένα, κακοκατεμένα με κούφια και κατατρυπημένα από άρρωστους κλωνάρια και γεμάτα πληγές, από το ράδισμα που τους κάνουν στο μύζωμα των ελλών. Όλα τα δένδρα ήσαν αποκασιμένα να επιδόλουν της δικαίας αξίας τους, κουράσθηκαν πείνα να κάνουν ελλές χωρίς να έχουν την περιποίησι που τους πρέπει.

Αυτή η ζωή δέν μπορεί να βαστηθή πεία. Πρέπει τα άφαντικά μας να τα καταλάβουν!

—Πώς αυτό;
—Ας κάνωμε και μετς ένα Συνέδριον, ειπαν μεταξύ τους, καθώς κάθον οι έργατες. Κανείς έργατης δέν θα μπορούσιν να δείξιν χειρότερη κατάστασι από εκείνη που θα δείξουμε μετς, όταν θα διακηρύξουμε, πως μετς κατήντησαν οι ελαιοκτηματίες μας.

Κι έτσι απέφασθη η σύγκλησις του Συνεδρίου.

Ένα ελαιοδένδρον πολύ γέριον, γεμάτο κουφάλες και σε βαθμό άξιοθρήνητο ξεφλουδισμένο, έγινε πρόεδρος.

Εκήρυξε την έναρξιν των εργασιών του Συνεδρίου με τον εξής λόγο:

—Είμαι πολύ γέριον και ξέρω εκ πείρας πόσο μάς κακομεταχειρίζονται οι ελαιοκτηματίες. Στους διαφόρους λόγους, μετς αποδίδουν τιμές, μετς λένε το δένδρον της Αθηνάς, μετς θεωρούν το σύμβολο της Ειρήνης. Και όμως στην πραγματικότητα μετς μεταχειρίζονται χειρότερα ίσως από όλα τα άλλα φυτά που καλλιεργεί ο άνθρωπος. Από όλους τους έχθρους που μετς καταδιώκουν, που μετς εξαθλιώνουν, που άπειλουν την υπάρξιν μετς, ο άνθρωπος είναι ίσως ο πιο φοβερός. Και να συμπεριστείτε πως έτσι γίνεται έχθρος του δικού του συμπεριόντος, γιατί ο ίδιος έκανε ένα νόμο για να τον προφυλάξιν από εκείνους που νοθείουν το λάδι, δηλαδή από πουλάνα λάδι από διαφόρους σπόρους για λάδι ελλές και έτσι ζημιώνουν το έμπορι του λαδιού που παράγουμε. Άλλο δ' είναι ο έλεος τρόπος για να έμποδίσουν το συναγωνισμό των λαδιών από σπόρους είνε να μετς κάνουν να παράγουμε πολλές ελλές για να πέρνουν πιο πολύ λάδι. Αυτόν τον τρόπο, ο άνθρωπος, το παρσίτω μετς, ο άσπονδος έχθρος μετς, άκονη δέν τον βρήκε. Και μετς διαμυρτωμένα μ' όλες μας της μικρές δυνάμεις. Διαμυρτωμένα εν όνόματι της ελαιοκομίας, της οποίας το μέλλον κινδυνεύει σοβαρά από την άμελεια, την άπάθεια και την ταγκουνία των άφαντικών μας.

Μετά πολλές συζητήσεις και διαμυρτωρίας των ελαιοδένδρων το συνέδριον κατέληξεν εις αποφάσεις και εξέδωκε ψήφισμα με την άξιοσι να γίνη δεκτόν άσυζητητέ από τους ελαιοκτηματίες.

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Τα ελαιοδένδρα που έκαναν συνέδριον, για να αξιώσουν από τους ελαιοκτηματίες καλύτερη περιποίησι από εκείνη που τους κάνουν έως τώρα.

Επειδή, είνε απαραίτητο να γίνετα καθός πρέπει το φυτό και ο πολλαπλασιασμός του φυτού για να εξασφαλίζεται η καλή ανάπτυξι και η κανονική καρποφορία του, άξιουν.

1) Ο πολλαπλασιασμός των ελαιοδένδρων να γίνεται από δύο και πέρα με άγρια ελαιοδένδρα προερχόμενα από σπόρον και μολασμένα με καλές ποιότητες ελλές και όχι με παραφύδες, γροθάρια ή μοσχεύματα, όπως γίνεται τώρα, για λόγους καλώς έννοουμένης οικονομίας.

2) Το φύτεμα να γίνεται ώστε να φεύγουν τα νερά της βροχής, δηλαδή να τοποθετείται στο λάκκο ένα στρώμα χαλικιών που διευκολύνει το στράγγισμα.

3) Στο φύτεμα να προσέχουν, ώστε να μη παθαίν το δένδρον πολύ βαθιά. Πρέπει όταν θα κατακαθίσιν το χώμα, ο λαίμος του δένδρου, δηλαδή το σημείο που ένώνει της ρίζες με τον κορμό να βρίσκεται στην έπιφάνεια του εδάφους.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΣ

Το Ύπουργειον των Έσωτερικών μας διεβίβασεν ευγενώς το άποτέλεσμα της επιθεωρήσεως της κοινοτικής διαχειρίσεως της επαρχίας μας του διανυθέντος οικονομικού έτους το οποίον και δημοσιεύομεν κατωτέρω.

Πρωτόκολλον επιθεωρήσεως 31ης Μαρτίου 1928 της Κοινοτικής διαχειρίσεως Κυθήρων.

Έν Κυθήροις και έν τήν ταμειακήν καταστάσην ήμερον την 31ην του μηνός Μαρτίου του έτους 1928, ήμετις ο Ειρηνοδίκης Κυθήρων Χρήστος Παπανάνος ένεργούντες την επιθεώρησιν του ταμείου Κυθήρων διαχειριζόμενου υπό του ταμίου Σταύρου Κουκή, προέβημεν εις την εξέτασιν της Κοινοτικής διαχειρίσεως από 1' Απριλίου 1927 — 31 Μαρτίου 1928 την οποίαν εύρομεν ως άκολουθήσ.

Αύξων Όνομασία Αριθ. Κοινοτήτος	Έσοδα	Έξοδα
1 Κυθήρων	14.022.65	12.065.50
2 Ποταμού	38.300.70	5.415.—
3 Κοντολιανίων	1.777.30	2.074.—
4 Μυρτιάδων	3.634.95	1.793.—
5 Μυρτιάδων	6.767.05	3.209.—
6 Λογυετιανίων	12.813.—	4.354.10
7 Μυλοτομίων	6.871.80	4.861.60
8 Άντικυθίων	3.418.80	3.318.50
9 Άρωναδίων	6.111.15	3.527.10
10 Καραβιά	7.061.55	3.904.—
11 Φυλιγκιανίων	13.637.30	4.546.—
12 Γερακιών	1.094.85	1.027.—
13 Καρβοναδίων	8.925.10	2.229.50
14 Λειβαδίων	8.074.25	212.—
15 Βιαραδίων	2.936.95	2.931.50
16 Φρασιών	6.314.85	4.329.—
Έσοδα άμυα.	144.762.56	56.856.90
Έξοδα	56.865.90	
Υπόλοιπον 31 Μαρτ. 1928	87.905.65	

Εξηγούμεν ότι το υπόλοιπον της ήμερον είνε άμυα. άγροήκοντα έπτά χιλιάδες έννεακόσιαι πέντε και 65/100.

Έρ' ό συνειδήν το παρόν εις τριπλούν και ύπογράφεται ως έπεται.

Ο Ειρηνοδίκης Κυθήρων
Χ. Παπανάνος
Ο Ταμίας Κυθήρων
Σ. Κουκή

4) Να κόβονται η χονδρές ρίζες με καλό και κοφτερό μαχαίρι.

5) Να χρησιμοποιούν καλή κοπριά 5-6 δκ. και φωσφορικό λίπασμα (0-16-0) 2-2,5 δκ. για κάθε δένδρον.

6) Να πιέζεται το χώμα για να κολάη καλά στις ρίζες και να το ποτίζουν με λίγο νερό.

7) Τα ελαιοδένδρα ν' απέχουν το λιγώτερον δέκα μέτρα το ένα από το άλλο, ώστε να έχουν άρκετο χώρο για ν' απολαμβάνουν τον άερα και το φώς, που τους είνε απαραίτητα.

—Τα ελαιοδένδρα συνελθόντα σε συνέδριον, για να διαμαρτυρηθούν για την άδιαφορία των ελαιοκτηματιών, βεβαιώνουν πως οι κύριοι αυτοί δέν έχουν της συστημικής άρχης, που πρέπει να χρησιμοποιούν ως κανόνες για το λάδι. Παραπονούνται επίσης, γιατί σπάνια τα κλαδεύουν και γι' αυτό άναγκάζονται όταν γίνεται κλάδεμα να κάνουν μεγάλες κοψίδες που άδυνατούν το δένδρον.

Αυτοὶντα γιατί δέν τους κάνουν σχεδόν ποτέ καθάρισμα κι' έτσι παραμορφώνονται από τα λαιμάργα, τα άχρηστα και ξερά κλωνάρια και ζητούν.

1) Να κλαδεύουν συχνά. Από τον πρώτο χρόνο να γίνεται ο σχηματισμός του δένδρου και να εξακολουθούν τ' άλλα χρόνια. Κάθε δύο χρόνια το λιγώτερον να τους κόβουν τα κλωνάρια που έδωσαν καρπό, για να εύκολύνεται η ανάπτυξι των κλωναριών που πρέπει άκονη να καρποφορήσουν και να κρατάνε βλάστησι άνάλογο με τη δύναμι του δένδρου.

2) Το καθάρισμα να γίνεται συχνά για να γλυτώνουν τα κορποφόρα κλωνάρια από τον κακό συναγωνισμό των λαιμάργων και από τα ξεράδια.

3) Στις πολύ πυκνές φυτείες ελαιοδένδρων, όπου δέν μπορεί να εφαρμοσθή καλό κλάδεμα, ν' άρχίζουν από το άραιώμα των δένδρων.

Το συνέδριον των ελαιοδένδρων κλπ. Επειδή η λίπανσις είνε μία από της πιο σπουδαίες έργασίες για ν' άναγκάζη τα ελαιοδένδρα να δύνουν καλή παραγωγή.

Επειδή τα χημικά λίπασματα είνε η πιο άπλη και πρακτική λίπανσις.

Να λίπαινται τα ελαιοδένδρα το λιγώτερον κάθε δύο χρόνια με χημικά λίπασματα, και όσες φορές μπορούν, να προτιμούν τον άλλο τρόπο, δηλαδή να σπέρνουν το φθινόπωρον ένα άζωτολόγο φυτό, που θα χρησιμεύη για χλωρό λίπασμα, να τα λίπαινουν μόνο με φωσφοροκαλιούχο λίπασμα (0-12-6) και στην άνθισιν να τα παραχωρούν.

Το συνέδριον των ελαιοδένδρων κλπ. Βλέποντας πως η κουφάλες παρουσιάζουν πεία πολύ στα δένδρα που δέν έγιναν από σπόρον, που είνε φυτεμένα σ' έδάφι που δέν αποστραγγίζονται και άερίζονται καλά και που κλαδεύονται σπάνια και χωρίς καμμία μέθοδο άπαίει.

α) Για να μη παθαίνουν τα ελαιοδέν-

ΕΡΑΝΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ

Εις την νήσόν μας ένηργήθη έρανος διά τους σεισμοπαθείς της Κορίνθου υπό έπιτροπής προεδρευομένης υπό του μητροπολίτου μας. Ο έρανος απέδωκε το ποσόν των 15.500 δραχμών καταμετρημένων ως εξής: Κοινότης Κυθήρων δραχ. 7.500. Μητροπολίτης δρ. 1000. Κοινότης Ποταμού δρ. 7.000.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΔΟΣ

Η εορτή της Αγίας Τριάδος διεξήχθη και έφέτος εις Μυρτία μεγαλοπρεπώς και έν συνορή πολλών Ποταμιτών ιδίως. Η λειτουργία έτελέσθη χοροστατούντος του Σ. Μητροπολίτου κ. Δωροθέου όστις και ώμίλησε καταλλήλως προς το εκκλησίασμα, και εξέφρασε τας εύχαριστίας του προς τους παρόντας Μυτιαιούς και τους έν Αυστραλία τοιούτους διά την συνεισφοράν των προς άποφράτσειν και εγκατάστασιν του ώραιου μαρμαρίνου εικονοστασίου του ναού, και συνέστησε όμόνοιαν και άγάπην διά την άποφράτσειν και του δρόμου και των άλλων κοινωφελών έργων της κοινότητος. Μετά το πέρας της λειτουργίας παρετέθη εις τους πανηγυριστάς υπό των κατοίκων πλούσιον γεύμα, το δε άπόγευμα έλαβε χώραν εις την πλατείαν ζωρός χορός παρουσιάζων όλων των κατοίκων. Η πανηγυρίς άφηνεν εις πάντας άρίστους έντυπώσεις.

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΓΥΦΟΥΧΙΟΥ

Η «Εταιρεία Λιπαμάτων» άπέστειλεν εις Κύθηρα ειδικόν μηχανικόν προς μελέτην του παρ' την Αγίαν Αναστασίαν Ποταμού γνωστού γυφουχιού. Έκ της μελέτης ήτις έγινετο διεπιστώθη η ύπαρξις έντεονός και συμπαγούς στρώματος γύψου έπιτρέπουσα την πολυτελή εκμετάλλευσιν αυτού. Κατόπιν τούτου μελετάται σύμβασις μετά των ιδιοκτητών ύπερκεικοσαστούς διαρκείας ήτις θα επιτρέψη την εγκατάστασιν σοβαρών τεχνικών έργων, και ένταρσιον σιδηροδρόμου προς μεταφοράν του γύψου εις τον όρμον του Αγίου Γεωργίου.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Μετ' έξαιρετικής έπισημότητος και έν συνορή κόσμου, έπτανησιακού κριτός, έορτάσθη την 3ην το. μ. εις την έν Αθήναις αίθουσαν του Φιλολογικού Συλλόγου «Παρθενόν» η επέτειος της ένώσεως της Έπτανήσου μετά της Ελλάδος. Εις την εορτήν παρέστη έντονος χορός ό συμπόσας έντονος σήμερινός άγών των Κυπρίων προς ένωσην και της μεγαλήνσου των μετά της μητρος Ελλάδος. Χόριν της ιστορίας παραθέτομεν κατωτέρω το ψήφισμα της έπτανησιακής βουλής διά την ένωσην.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η ΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Έκλεγετο συνελεύς προσκλήσεως της προστάτιδος δυνάμεως, και συνελεύσας όπως όριστικώς αποφασίθη περί της ένωσης άποκαταστάσεως του Ιονίου λαού πύσως δε εκδηλώσας τον διάπυρον πόθον και την άνέκαθεν σταθεράν αυτού θέλησιν και συμφώνως προς τας προηγούμεναις εχάδας και διακηρύξεις των Έλευθερών Ιονίων Βουλών.

ΨΗΦΙΣΕΙ

Αι νήσοι Κέρκυρα, Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Δουκάς, Ίθάκη, Κύθηρα, Παξοί και τα έξαρτήματα αυτών ένώνονται μετά του Βασιλείου της Ελλάδος όπως έσσει άποτελέσειν άναπόσπαστον αυτόν μέρος έν μία και άδιαίρετφ πολιτεία υπό του Συναγματον Σκηπτηρον της Α. Μ. του Βασιλέως των Ελλήνων Γεωργίου του Α' και των διαδόχων αυτού.

Εγένητο έν τφ Βουλευτηρίφ Κερκύρας τφ κ' Σεπτεμβρίου του Σωτηρίου έτους αωγ'.

Στέφανος Παδοβάς Πρόεδρος, Δημ. Μελοσιάνος άνθροπος, Κ. Λομβάρδος, Λιουμής Δελβινιώτης, Γ. Α. Λιβαδάς, Άν. Παϊσας, Άνδρ. Τερτσέτης, Σωκρ. Κουρής, Θ. Κ. Τριβόλης, Ι. Γ. Τυπιάδης, Σπ. Άννινος Καβαλιεράτος, Άνδρ. Α. Συγοῦρος, Σταμ. Λάσκαρις, Άντ. Βρυ-

ΤΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΥ

Η Έλληνική κοινότης Σόδνευ Αυστραλίας εξέτισε τηλεγραφικώς άπό το Ύπουργειον των Έσωτερικών τ' άνάκλησιν του εκεί Έλληνος προέβ' ες ευρεθέντος έν άντιθέσει προς τας άπψεις της διά την ούθυσιν των εκεί κλησιαστικοκοινοτικών ζητημάτων.

Η ΟΔΟΣ ΜΥΤΑΤΙΩΝ

Οι έν Αυστραλία Μυτάτιοι άπέστειλαν διά του κ. Γ. Σκλάβου προς την έν Κεθροίς έπιτροπήν της κατασκευής τ' οδού Μυτάτων λίρας εκατόν δέκα πέντε (115). Οι έρανοι συνεχίζονται μετά όμοιο ένδιαφέροντος υπέρ του νέου έργου. Ο έν Πειραιή εύρισκόμενος πρόεδρος της έπιτροπής κ. Ι. Πρωτοψύχης προέβη ήδη εις την άγοράν των άναγκασούντων διά την κατασκευήν εργαλείων και την άποστολήν των εις Κύθηρα. Επ' τος δε της προσεχούς εβδομάδος άσχημα η κατασκευή της οδού ήτις θα προσέσση νέαν ζωήν εις την κοινότητα Μυτάτων και θα έξυψηρήση ολόκληρον τον μέσον Αήμον συνδύνουσα αυτόν με την οδόν Διοκοπύου.

ΝΕΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Ο δονοτίατρος κ. Περικλής Κασμάτης γαμβρός επί θυγατρὶ του κ. Κυριάκου Θεοδοωράκη, εγκαθίσταται κατ' άπόταξιν εις τον Ποταμόν ένθα θέλει άκρίβως το επάγγελμά του. Ο νέος δονοτίατρος γνωστός ευρήμας και έν Αθήναις, δι' άπάχει άμυρβολία δι' όα έξυψηρήση δένωντας και τους συμπολίτας μας.

ώνης, Νικ. Καραμαλίκης ποτέ Παναγιώτου, Θεοδ. Βεντούρας, Νικ. Γ. Ιγγιέσης, Φραγ. Κουρής, Φ. Α. Άννινος, Ι. Μάζερας Καλλιανέσης του Άντωνίου, Σπύρ. Βέγιος, Κομ. Βούλγαρης, Βασ. Σάββας Άννινος, Άνδρ. Ι. Κοκκίνης, Ι. Μαρίνος, Σπυρ. Βούλγαρης, Άριστ. Βαλκαριώτης, Διον. Μεταξάς, Κονταρίνης ποτέ Ευαγγέλου, Γερασ. Ζερβός, Μάρκος Καλκάνης, Μάρκος Παΐτης, Ιω. Βελαντινός, Εδστ. Φιλίππας, Γεώργιος Μόρμους, Γεώργ. Παναγιωτόπουλος Άρώνης, Δημ. Μακρής.

Ν. Δούζης, Ι. Δούσανης Γραμματείς

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΤΡΟΗΣ

Προς τους έν Αθήναις και Πειραιά συμπολίτας μας τ'ους προσεγγόντας υπέρ του ιεροῦ ναού του Αγίου Χαραλάμους, κατόπιν του προσφερόμενου αυτοίς άποτίδιον από την εορτήν του Αγίου, η εκκλησιαστική έπιτροπή αίσθάνεται έπικρατικόν καθήκον να έκφραση τας βαθυτάτας εύχαριστίας της και να εύχηθή την βοήθειαν και την χάριν του Αγίου επ' αυτούς και τας οικογενείας αυτών.

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

Γεώργιος Φωτεινός (Καθηγητής) δραμ. μάς 1000, Σπύρος Σνάης 100, Άθανάσιος Ποτήρης 50, Έμμανουήλ Στρατηγός 100, Γεώργ. και Δαμιανός Στρατηγός 100, Θεόδ. Ν. Στρατηγός, 25, Παναγιώτης Γ. Μαλάνος 200, Ιωάννης Γ. Μαλάνος 200, Κωνστ. Γ. Μαλάνος 200, Κοσμάς Ασιπώτης 75, Σοφία Μαλάνος 100, Ιωάν. Π. Μιλάνος 100, Άναστάσιος Μιλάνος 200, Γ. Καρύδης (όρολογιοποιός) 25, Γεώρ. Π. Μεγαλοκονιόνης 100, Γ. Π. Παστός 100, Γ. Κ. Παστός 300, Θεόδ. Ν. Καρύδης 25, Γ. Αθ. Μεγαλοκονιόνης 25, Παναγ. Αθ. Μεγαλοκονιόνης 50, Γεώρ. Β. Μαλάνος 25, Δημήτριος Β. Μαλάνος 25, Παύλος Άν. Στρατηγός 150, Θεόδ. Ν. Ποτήρης 50, Στανουλά Β. Ποτήρης 25, Γεώρ. Βασ. 25, Έμμανουήλ Αθ. Καρύδης 25, Θεόδ. Ν. Μαγουλάς 25, Παύλος Ι. Μαγουλάς 25, Έμμαν. Ι. Ζερβός 25, Δημήτριος Π. Καρύδης 25, Βασίλειος Κ. Κορνήσιος 25, Ιωάν. Στρατηγός (Αλαμωτής) 25, Δημήτ. Γιωργοπούλης 25, Άνδρέας Δ. Καρύδης 50, Θεόδ. Κ. Ποτήρης 50, Παναγ. Σουρής 75, Εις μνήμη Φωτεινής Άναγνωστοπούλου 75, Κυρ. Λουράτος 25, Γεώρ. Καραγιάννης 25, Νικόλαος Στρατηγός 25, Κυριάκος Ποτήρης 25, Ιωάνν. Μ. Ποτήρης 25, Άναγούρος Β. Στρατηγός 50, Κοσμάς Καρύδης 25, Θεόδωρος Ζερβός 25, Αργυρώ και Φωσ. Ζερβού 25, Ιωάν. Ι. Παστός 25, Θεόδωρος Παστός 25, Νικόλαος Καρύδης 25, Φώτης Άρώνης 25, Γεώργ. Κοσμάτης 25, Σέργιος Σταματίς 75, Μαρίετα Κυριακού 25, Παναγ. Κασοτής 25, Στανουλά Κούρταλη 50, Ιωάν. Ροβίτης 25, Θεόδωρος Α. Κονόνος 25, Κυρία ακούλα Τσακίρη 25, Θεόδ. Π. Καρύδης 25, Θεόδωρος Π. Καμένης 25, Άναστ. Στρατηγός 25, Βασίλ. Π. Παστός 200, Παναγ. Π. Καρύδης 10, Παναγ. Έμμαν. Ποτήρης 25, Χαρ. Δ. Κομνηνός 25, Μαρίνα Α. Χ' Παναγιώτου 200. Έν όλω δραμολ. 4.885.

Εν Μυλοποτάμφ Κυθήρων τη 14/4/28
Η έπιτροπή του ιεροῦ Ναού του Αγίου Χαραλάμους έν Μυλοποτάμφ
Ιάκωβος Π. Στρατηγός
Θεόδωρος Π. Στρατηγός
Κ. Ι. Κρητινός

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τα θέματα πουσαν γραμμένα στην ήμερησια διάταξι τελείωσαν, εδήλωσε ο πρόεδρος.

Και σηκώθηκε για τον τελευταίο χαιρετισμό.

—Εκάνωμε καλή δουλειά σ' αυτό το συνέδριον, γιατί υπεδείξαμε στους ελαιοκτηματίες τα πεία σπουδαία μέσα που πρέπει να εφαρμόζουν για να κάνουν πολύ πεία πολλές ελλές, από όσες κάνουνε τώρα. Ας εύχηθούμε να μετς καταλάβουν και με την έλπίδα ατή σάς άπευθύνω άδελφικό χαιρετισμό!

Όλα τα ελαιοδένδρα κούνησαν δυνατά τα φύλα τους, για ν' άνταποδώσουν το χαιρετισμό του Προέδρου.

Έτσι τελείωσε το Συνέδριον.